

“Les situacions són còmiques, però els personatges m’inspiren respecte”

Sebastià Alzamora (Llucmajor, 1972), publica a Proa la novel·la *Miracle a Llucmajor*, basada en l'intent del pagès Pere de Son Gall (Llucmajor, 1895-1965) de construir un artefacte volador.

—Què cercàveu a l'hora de combinar el cas de la màquina voladora amb l'arribada a l'illa d'una comissió de la Lliga del bon Mot?

—Reconstruir dos fets que feia temps que m'havien cridat l'atenció i, des punt de vista novel·lístic, un efecte còmic, perquè són històries que només d'evocar-les ja fan riure. Un pagès autodidacte decideix de construir una màquina voladora en un poble del sud de Mallorca i, d'una altra banda, tenim unes dames que, com un exèrcit de salvació, lluiten per un llenguatge noble. Són coses que fan riure i juntes, encara més.

—Eviteu de ridiculitzar el pagès inventor. Per què?

—Sóc respectuós amb tots. La comicitat no es basa en la denigració dels personatges, sinó en la pura jocositat de les situacions. El personatge m'inspira respecte per la tenacitat i la constància amb què duu endavant el projecte contra tothom, desafiant les burles, a vegades cruels, dels seus conciutadans. I aquesta fe que té en el projecte, com el seu amor per na Maria Boscana, filla d'un terratinent, que també pateix entrebancs, em causa igualment respecte.

—Introduïu a la novel·la l'escriptora Maria Antònia Salvà. Què hi ha de veritat i què hi ha de ficció en allò que fa?

—La pregunta es pot traslladar a tota la novel·la. M'interessava desdibuixar la separació entre ficció i realitat, afegint-hi components mítics, com fan les rondalles. En el cas de M. Antònia Salvà, són reals les seves coordenades vitals. Vivia de la manera que s'explica, però és fictícia la seva relació amb en Pere de Son Gall. No van tenir cap contacte, que se sàpiga; tan sols van ser coetanis. I també són òbviamment reals els fragments de la seva poesia que apareixen a la novel·la.

—El fet més curiós del cas és que l'inventor sorgeixi de pagès, no d'un ambient urbà.

—Sí. Tot i que Llucmajor té un fort component urbà i industrial, amb les fàbriques de sabates, i d'aquí vénen aquests personatges sindicalistes i socialistes. L'inventor és comple-

Sebastià Alzamora publica la novel·la *Miracle a Llucmajor*, a Proa, basada en el cas d'un pagès inventor.

tament rural. La seva vocació per l'aeronàutica sorgeix d'un aïllament total dels nuclis on passen coses en aquesta disciplina. És un cas de pura fascinació. Fascinació per volar i pel coneixement. S'estimava per damunt de tot la cultura, la ciència.

—No entreu al seu cap, per copsar-ne la psicologia. Tampoc no li doneu gaire veu. Per què?

—Més que el retrat intern dels personatges m'interessaven més les relacions que s'estableixen entre ells. I, efectivament, és una història més aviat coral perquè fins i tot la galeria de personatges secundaris també té importància. La novel·la avança cap a la celebració d'aquelles coses que fan que valgui la pena de viure, com l'amor i l'amistat. O com la confiança que podem arribar a dipositar en els altres i també en nosaltres mateixos.

—Tant es renegava a l'illa, per a merèixer l'atenció de la Lliga del Bon Mot?

—I més encara que no surt a la novel·la. El reneç i la flas-tomia —que és com diem a Mallorca la blasfèmia— eren molt habituals, sobretot a la zona rural. Hi havia un cert barroquisme que implicava personatges del santoral i la divinitat.

—Parlant de barroquisme: heu deixat, en aquesta novel·la, el vostre habitual barroquisme.

—Sí, hi ha un cert esforç de contenció justament per mirar d'aconseguir més eficàcia narrativa, més eficàcia en la construcció de situacions i de les històries i subhistòries. Cada novel·la demana un tractament específic, un plantejament específic, també en l'estil. I aquesta demanava un estil més fluid i directe, més àgil.

—La novel·la comença amb la frase de condol “Al cel el vegem”, que li diuen al fill durant el funeral d'en Pere de Son Gall. Té doble intenció, un to mofeta, atès que volia volar amb el seu artefacte, no?

—Sí, és clar.

—El personatge la diu amb doble intenció, amb to mofeta?

—El personatge que ho diu, no. El que li posa la doble intenció és el narrador.

Lluís Bonada